

In quo consistat frālis rō
Vltis?

In quolibet re Vlti reperitur quae; nempe rā subtracta;
V. G. nā hūna, q̄ denominat Vltis: Et hoc dicitur Vlti nīl: re
peritur et unitas frālis, unitas p̄missionis, aptitudo ad plu
ra inf̄a, et relāio ad ipsa inferiora. Constat q̄ in p̄dictas
defōe n̄ defini nām subtractam, q̄ nulla nā p̄ illam de
fōem declaratur. Neque et definitum unitat̄ frālis, et p̄
missionis, q̄ n̄ sit apta, ut sint in alio b̄ indit̄, cum sint
cōm̄ rerum p̄prietat̄. Tota quaest̄. est de aptitudo: et Relati
one rationis.

1^a In^o docet de fini Vlti sumptum q̄ relōe rōis.
Et cōter Vlti frātr̄ sumptum eē q̄ relōium ad sua inf̄a.
P̄b̄ 1° q̄ rō frālis illat̄ rei, q̄ definit̄ p̄ ornem ad aliud
consistit in relōe: It̄ Vlti definit̄ p̄ partia, ut p̄it̄ in defi
bit̄, d̄ ex Porphyrio, q̄ fatet̄ de nārio definit̄ q̄ p̄p̄e
riem q̄t̄ eē p̄p̄ium correlatiue: q̄ rō frātr̄. Sen̄ et̄ia
Vlti q̄ consistit in relōe. Nō t̄n̄, oē id q̄ definit̄ p̄ ornem
ad aliud, eē relōium, et p̄sentat̄, et frātr̄: Vlti v̄o est
relatum transcendens ad partia, q̄ eē q̄dam aptitudo, seu p̄a;
p̄a aut̄ necessario definit̄ p̄ suum ariū, et ob̄iū. Inq̄ Vlti
et partia s̄ relata In̄ v̄o, q̄ ad inuicem explicant̄: et tamen
tam relatum frātr̄, quam In̄ dici s̄ in se res ab̄lūt̄e.

2°. Aptitudo eī fūndum Vltit̄, et Vltit̄ q̄
frā: It̄ hīc d̄ de fū fūndum, sed frā: q̄ d̄ de fū aptitudo, et
relāio, q̄ in ipsa fundat̄. Nō negando Cōm̄ nam sicut al
bedo, quae eī in pariete, et frā parietis albi, et fūndum
similitudin̄ ad alium parietem; sic et aptitudo est ipsa Vlti
t̄, et fūndum relōis ad partia; et dicitur rōm̄ frā, et
fūndum rā d̄iiorum.

3°. D. B. et Scot. aiunt Vlti eē
intensio

In Jag. Thomph.

intensionem rei: P^o Eius autem Vlt^o, et partia esse oppia;
sed intensio rei est relatio, oppia ei est relata: q^o de fini
Vlt^o relatiuum. P^o p^odictos A^o. Log de apt. prouti
eius rei; nam q^o illum relatiu, priuoc, et nequos sunt entia
et intensionis rei, oppia aut n^o sol^o e^o relata, sed et fini
dum relatiu. Est t^o quast. V^o de noe, utraque. n. fra est
Vlt^o: sicut in lites, e^o eius relatio d^o fra eia; et t^o rela
tio fundati in e^o liti.

2° P^o Prior autem de fini Vlt^o prouti e^o g^otab
dum; et cointer Vlt^o frati consistere in abto, s. in q^odam p^oa, et
apt. quam na^o coi^o det ut sit in suis infobus, e^o de illis p^oitur.
P^o 1°, q^o haec aptudo exprimitur in de fini Vlt^o, q^o d^o Id quod e^o
aptum, et e^o Sicut ca^o d^o Id a q^o dependet effus; q^o n^o con
sistit in relatiu, sed in dependia, q^o effus h^o ab Vlt^o. P^o 2°
Coi^o; quia de fini e^o descriptiu, n^o uero e^o i^oalis; de i^o b^o n. in illa
Vlt^o per finidum, seu fundati. Sed etiam ca^o de i^o b^o fundaliter,
n^o uero formati.

3° Vlt^o consistit in q^odam capacite, et amplitu
dine, quam na^o coi^o det, ut suis infobus c^oer, e^o de illis p^oitur: sed
haec capacitas consistit in apt. q^o e^o q^odam p^oa ad coi^om: q^o in illa,
n^o in relatiu consistit. P^o aptem ca^o fra^o fundalem Vlt^o, n^o uo u^olti
matem; haec. n. e^o relatiu, q^o fundat^o intali apt.

4° Suis eendi, et prandi de multis q^o au^o Vlt^o
frati sumpti: Id hi au^o g^oduunt ab apti, n^o a relatione; q^o in
illa, n^o in hac consistit Vlt^o. P^o Minorem; q^o au^o procedunt ab
aliqua p^oa, sed aptudo e^o pot^o n^o u^o relatiu: q^o ab illa g^oduunt. P^o 2°
Vlt^o Mai: ta^o e^o au^o si Vlt^o ma^oly, seu na^o subtracta: cui con
uenit aptudo, sed relatiu: au^o n^o Vlt^o frati e^o habere aptem
ad e^o b^oduum, et prandum de pluribus; frati u^o est respicere
plura, Vlt^o relatiu eia^o si fundat^o relatiu, seu Vlt^o rigurose. Atq^o
ita p^ount u^ori p^odictae opinionis.

Quaer. Vlt^o descriptiu, aut e^o i^oalis, aut e^o relatiu
descriptiu. P^o esse e^o i^oalis, si prior accommodat Vlt^o p^o apti
ad e^o b^oduum, et prandum. Posterior uero ad ipsum Vlt^o pro re^ote qua
respicit in fra. P^o 1° primu; q^o p^oa in concreto Vlt^o e^o i^oalis p^o
Subtra^o

Questio 2.

Subtium cum ordi ad suus aij, et obtum; Vg. visibile e homo ad videndum: it aptij it paa, q hoc modo hie dicitur in concreto per oriem ad aij, et obtum, nempe e ordie ad videndum, & p'andum & in s'bu; qo de s'bu; sunt ille essentielles.

Probo 2um; qd tunc id qit hac p'osio Vltio est id, qd aptum e, et qd atqz hoc desio Vltio e relatum ad p'rias: it hac e essentiali; qo etiam iha. Probo 3i: quia tradit e qij, et d'iaq. Desio uo Vltio q'ri est descriptiva rii r'liui: et desio relatiui e descriptiva rii abt; q' tradit e condoy fundi.

Quest. 3a
De veritate Vltio.

Art. 1.

Proponunt uaria gra unitiu.

Tria p'ertin repetiunt in desio Vltio, q sunt examinanda; nimirum unitas, aptudo, & pluralitas in s'bz. Iqz unitas e idem atqz indivisio seu negatio diuioj. Diuidi in uhi tem per se, & p' accidens, prima dat in uno ente unius essentia, in uno q'ri, & p'ie; siue sit Simplex, ut Di' Gra Summa, s' compa & ca ma, & s'ia; ut compium Phisium; s' ex q'ri, & d'ia; ut compositum Metuim.

Diuidi deia Unitas per se in fralem, numeralem; numeralis est negatio diuioi rei singlis in alias eust spie per q'm Vg. Petrus est unus in se indivisus in plurs hois. Fraley e p'pria Vltio, & di' indiuio rei coij uniuoca in se ipsam, & negatio diuisionis nra coij in alias nra diuisa. Hac in g'rica nra di' g'rica, in specificis di' specifica: per g'ricam ho, et equus. It unum in ate: per speciem Petrus, & Paulus it unum in hois. Tandem unitas e se aliquando sumit p'esse prout di' de solis nra uniuocis aliqn late p'at ex tendi ad atoga. Item aliquando sumit p'ut e p'rio entij rati; aliqn prout extendi ad entia rois, et negoy.

Unitas per accidens est negatio diuioi abicuius ex tis per accidens; 1. qd n' h'et unam essentiam; qd triplex est 1um; qd constat p'ibus, q n' pertinent ad unum p'rium Phisica in uniuocis; ut Petrus albus ex s'bia, & accidens. 2um; qd constat ex liby, q non uniuoc Phisic, s' ex p'io uniuocale & ordine. Ut acer uis lapi dum, & exercitib. Tertium, qd constat ex liby entib; Phisic.

In Neg. Phoepl.

Physia unitis; completis tñ in suis specibus; ut aij, & pñ; V. G. Jth, & illectio.

Præter has unitates dñi Utaj Institutionis, q̄ ē indivisio, & negatio diuisionis n̄e cois in sua infia: & hæc est ppria Utaj, qua Utaj est illi que competit beneficio illius. Præter, q̄ n̄a coij abstracta n̄ sol̄ ē indivisa in se, sed et in sua infia: q̄ p̄ter Utam fr̄m, q̄ est indivisa in se, requirit Utam Institutionis, qua sit indivisa, seu p̄nta, ab ipsis infib; . Hæc utaj Institutionis coit cum Utaj per accidens, q̄ utraque est separabilis; amittit. n. q̄ n̄a contrahit. Differt ab illa, q̄ dñi in ente p̄ se Utaj uo per accidens, dñi in ente per accidens. Coit et cum unitate fr̄ali, q̄ facit n̄am unius essentia; differt ab illa, q̄ fr̄ali est pprietas totius entis p̄ se et in omni parte comitari n̄am: hæc uo sol̄ dñi in n̄a, q̄ ē Utaj. Conuenit tamen cum Utaj n̄ali, q̄ utraque reddit n̄am in circumscriptione, & indivisa. Differt ab illa, q̄ n̄a reddit n̄am ineptam ad diuisionem, nec ad circumscriptionem.

Ques: Ut p̄dicta Utaj sunt p̄iua, an negatiua? Res. Utaj Institutionis est p̄iua, q̄ negat fr̄m in subto aplo ad illam. S. negat diuisionem in n̄a apta ad talom diuisionem; proinde q̄ Utaj n̄a diuidit, amittit Utaj Institutionis. Utaj uero numerabiles, & fr̄ali ē rigurosa negatiua; q̄ negant fr̄m in subto inepto ad illas: nimirum Utaj fr̄ali negat diuisionem n̄e in alias diuisione spec, in quas. S. n̄a p̄t diuigi numeralis negat diuisionem rei singulæ in alias circumscriptione spec, in q̄s et n̄ p̄t diuigi.

Art. 29

Quæ Utaj ex numeratis requiritur ad Utaj?

Suppono Utam alogiam, & unitatem p̄ accis n̄ p̄tinere ad Utaj, q̄ n̄ sit Utaj essie. Utaj n̄ali ē n̄ ppria Utaj, quia est utaj rei singulæ, et reddit subto in capto diuisionis. De Utaj fr̄ali ait Scot. cum sing sufficere ad Utaj. Sit tamen 1° ca. Utaj fr̄ali est iro n̄arias ad Utaj. n̄n Sufficit

Quaestio 2^a

Sufficit. Et hoc dicitur per 1° 2°, quod Vltia est unius essentia; et
 ita fit per Vltiam fratrem: quod illa requiritur ad Vltiam. Probat 2° pars
 quod. S. non sufficit, quia Vltia fratris est propria et magis unita; ac proinde
 non in infobus, in quibus multiplicatur cum ipsa natura, cuius est propria in
 separabilibus: sed Vltia propria Vltiae non debet reperiri in alio ente: quod
 illa non est propria illius.

2° dicitur: Vltia propria rei Vltiae, id est Vltiae, est unius
 tantae processionis propria. Probat, quia Vltia propria Vltiae, id est talis ita dicitur
 fieri: nam unam, ut pulvis non sit multiplicata, potest esse multiplicata
 non sublata talis Unitate: sed hoc habet Vltia processionis: quod illa
 non est propria Vltiae. Probat 1° pars: quia Vltia propria ista potest
 videtur nam ab infobus, ut regnat. Secum aptam ad iectum in natura.
 Et ideo talis Vltia amittit potest iectum: quod non oia requiritur.
 Et consequenter non est propria Vltiae.

Obi. 1°: Alia sunt, ens, et unum est Vltia:
 atque ita aloga: quod Vltia aloga sufficit ad Vltiam. Probat ad 1° Ma:
 Ens, et unum est Vltia late, non requiritur logico. Probat: Aloga per
 proportionem propriam praeferunt eam non, ens de sur in infobus; Vltia
 ens de subia, et accente: et tunc non habent Vltiam fratrem: quod hoc non
 requiritur ad Vltiam. Probat ad 2° Ma: nam ens non praeferunt de subia, et
 accente eadem non, cum magis ab illis participet, et procedat; ut
 in Metaphysica ascendimus.

2° dicitur: Sicut dicitur. In desic Vltia solum ex
 primis Vltia fratris, non propriis: quod illa sufficit ad Vltiam. Probat ad 1°
 Ans; quod in desic Vltia non explicite, sed implicite fit mentio de
 Unitate propriis: ex eo. n. quod in Vltia requiritur aptitudo, supponit
 Vltia processionis propria; sicut non potest dari aptitudo, nisi in natura
 propria. Vltia: Natura non potest habere Unitatem, quia habet Vltiam
 fratrem: quod hoc requiritur, et sufficit. Probat ad Ans et ad 2° Ma. Quia
 quod. n. aptitudo reperitur in natura per Vltiam fratrem: sicut Vltia fra-
 tris reperitur in Indivisibili, non tamen aptitudo ad elendum in pluribus;
 et Aloga habent aptitudinem, ut sint in multis; et tamen non habent Unitatem
 fratrem: et solo hoc non sufficit ad Vltiam.

In Prag. Phosph.

3° Ut in præcisione repugnat cõsãbilitati: q. n. est propria Virtus. Propt. hinc; q. n. fact. nam a. in cõsãbilitate infõibus. Ut nota. Ad q. d. ut in præcisione impedire cõsãbilitatem, n. nõ aptalem, immo. hanc supponit. Neque ex hoc sequitur. Ut in præcisione fac. nam in infõibus, quia tam Virtutes, quam aptitudo sit natura. q. n. t. m. Virtus; et non requiritur, ut post a. m. maneat in eod. st. u. Sicut quantitas bipal. maris post divisionem, n. e. in eodem statu, q. erat an. divisio.

Questio 3^a
De aptitudine Virtus.

Art. 1°

Quisnam sit actus aptis Virtus?

Poss. distinguntur, & cognoscuntur per suos a. i. s; cum q. aptitudo Virtus sit p. a. negativa, seu Logã, per suos a. i. s. cogenda est. Notã tamen 1^a. quæstionem p. d. de apti. ad cõdum; ex q. p. t. colligi qd. sententiam sit de apti. ad p. i. d. m. Notã 2^a. apti. Virtus h. o. r. dupl. e. a. i. m. p. r. i. m. u. s. q. d. i. d. e. n. t. i. s. cum infõibus: secundus remotus, q. e. existãtia in illis, q. n. illi a. i. t. r. existunt.

Notã 3^a: Virtus e. q. d. d. m. totum. n. suorum infõium, & infõia esse recludi p. i. s. in Virtus. Non tã. o. i. a. Virtus sunt tota eodem modo; nam sola sp. i. s. f. i. c. i. t. d. e. f. i. a. l. i. t. e. m. n. a. m. c. o. i. n. q. u. e. i. e. i. a. infõibus; n. u. s. r. e. l. i. q. u. a. Virtus, a. t. t. e. r. i. m. p. r. i. m. u. s. s. o. l. d. i. c. i. t. de f. r. a. t. i. n. a. m. u. i. n. e. n. t. e. m. s. e. n. s. i. v. a. m. c. o. n. n. o. t. a. n. d. o. h. o. i. e. m. f. b. r. u. t. u. s. U. g. n. o. t. e. q. u. e. d. i. a. d. i. c. i. t. t. a. m. de f. r. a. t. i. g. r. a. m. s. p. e. c. i. f. i. c. i. u. m. S. o. c. r. a. t. i. s. c. o. n. n. o. t. a. n. d. o. g. r. a. m. g. e. n. e. r. i. c. u. m. P. r. o. p. r. i. u. m. e. s. s. e. c. e. n. s. i. s. S. i. s. u. m. a. n. t. u. r. i. a. a. b. s. t. r. a. c. t. o. n. i. s. e. t. o. t. a. n. i. s. s. u. b. t. e. r. u. m. q. a. n. s. u. n. t. i. d. e. u. m. i. l. l. i. s. i. a. l. i. c. o. n. c. r. e. t. s. a. p. t. e. m. s. i. t. q. d. a. m. t. o. t. a. c. u. m. s. u. i. s. s. u. b. t. i. s. e. t. c. u. m. s. u. i. s. p. i. d. u. s. a. l. i. q. u. o. m. o. d. o. u. t. i. a. t. a. n. e. c. c. o. n. c. e. d. i. s. a. d. s. u. b. t. e. r. u. m. d. i. c. u. n. t. n. de f. r. a. t. i. n. a. m. f. i. c. i. c. o. n. n. o. t. a. n. d. o. s. u. b. t. e. r. u. m. U. g. n. o. t. e. e. t. a. l. b. u. m. n. i. S. o. c. r. a. t. i. s. de quo uer. a. f. f. i. r. m. a. n. t. u. r. I. l. l. i. s. p. o. s. t. i. s. s. i. t. f. i. o.

Quaestio 3^a

Co: Anz prius aptus ad adendum in oibus Ut-
libus e itaj Utis cum suis in fobus; ut totum cum suis pibus paa
libus. Probat, quia ille est e proprius anz huius aptij, quo podo-
to ue affia na lois de in fobus: It qd itaj an oem existiam
poimus affirmare, Petrum ee at hoim totum, ntem: go prop-
tus anz aptij est itaj, n existia, hac. n. pot dici anz vrus.

Adamen D. T. d. iurit ajm primarium, d pprimus
Utis ee existiam. Probat 2°; quia Arist. deficit Utlem per a ee,
scu per existiam, n uero per item: go existia, n itaj e ^{primus} anz.
Act 1°; Phim id fecit qd existia est anz notior, quam itaj, et
uoluit referre Utte per aim notioem. Dicitur 2° V Anz; quia esse
in multis sigiat totum in malis, n uo existiam in illis. Inst: Hac
itias semp dar saltem in qtuor primis Utibus, qd et eterno,
go Utte deficiendum erat per aim, n per aptem ad illum. Qd
N. Coam; No est, qd hic def' na Utis, qua n est talis qd fit it
tem intrinseca cum suis inferioribus: sed qd est ^{prossima} malis,
e apta, ut sit in illis per item.

2°. Existia e proprius anz quinti Utis: go n it
tas. P^o Anz, qd existia prius reperitur in quinto Utte quam deatij:
go e proprius e anz; e ita erit proprius alioq Utum. Qd Anz.
Ad 2°. Dist. Anz; Coia e prior in 5° Utte. per se; Alia Anz;
per accens, Con. Anz. Quid negando Coam. Cum n. quintum Utte
n heat nriam conexioem cum suis in fobus, n pot huc item
cum illis, anjm in ipsis existat. Quod e qd accens; sigat qd nra
Utis intendit e hanc item cum suis in fobus; hoc aut in 5° Ut-
te n pot exequi nisi data existia: ac grade h existia set prior
anz Utis, proprie e consequentis, itaj in it prior p pitate
intentionis.

3°. Quartum, e quintum Utte n hnt item in
suis in fobus: go in illis n erit prior itaj, neq prius e primari-
us anz Utis. P^o Anz; qd quartum, e quintum Utte ut pla-
rimum distinguuntur nra a subto, V G; itellinum, e album a
Petro: go n sunt id, scu n hnt ideitatem cum illo. Qd Anz;
Ratio

In Dag. Porph.

Quæstio est, qd sit quantum, & quintum Vt si acci præm in abstracto, n. hinc item cum suis infobus: hinc tñ item, Si sumar in con-
creto, seu q. frab, & mali sigato: sic n. d. sol. sigant frim, sed
etiam in res sunt. Subtum. Incom de mati.

Inst: Si quantum, & quintum Vt hinc item rōe
subti, qd connotant, Hæc oppositio | Socrates ē abus | erit essentialis;
qd tamen est absurdum. Et sequela, qd album rōe subti, qd connotat
hinc item essentialem cum Detro: qd oppositio erit essentialis. Pro
Seq. & eius prob. rō est, quia licet quantum, & quintum Vt
hinc item cum inferioribus rōe subti, qd connotant, & oppositio
in qd ipsa Vt hinc item de subti præm, n. significat rōe subti connotati,
qd rōe signati frab qd accatati rōe subti. Itaque in 4°, et
quinto præm dicitur rōe unius, nempe rōe subti, qd connota-
ti, & conditionis; In qd dabit talis identis: qd significat
rōe alterius, nempe rōe sigatoris frab hinc.

Art. 29

aptitudo Vt sit aliqd pium,
aut negium?

Ans pium est, qd hinc ee sine rāte, seu intentionale: negium
est, qd connotat talis esse, seu ē cāra esse positum. Pro qd d. hinc
aptem Vt sit esse qd negium, est n. qd Logica, seu n. negium
hinc ad modum in multis. Et si quia pccatium pccatium non
hinc, n. qd omnem ad quā a de distim, sed Vt hinc d. distim
a singulis; qd d. hinc pōm pium, ut sit in illis. Et qd
pccā ad d. d. d. est aliqd negium (ut pccā in pccā, qd hinc hinc
hinc ut dividatur) sed aptitudo n. hinc ē apta ad d. d. d. hinc
hinc n. seu ad d. d. d. hinc est negotiva.

P. Fonseca putavit aptim Vt sit esse qdā
mim purum positium pccalem, & separabilem à natura, sed
qd talis modus est hinc potest eare in nā, sicut hinc est d. qd
pccā existere: sed talis hinc n. pccā existere In nā, ut ipse Antioch
fater

Quaestio 3^a

Intetur e-go fieri est.
 Obicit Sor. 1°: Per Artem aij & p^oa s^o in eod
 genere: Sed aij Vlt^o est pius, nempe itaj: q^o et p^oa est p^oua.
 R^o dist. Ma: Per Artem aij & p^oa s^o in eod g^o specificij (sicut
 aij & p^oa specificant per id obtum) Con. Maiorem: Sunt in eodem
 genere p^ontali; N. Ma: Q^o p^oa i in p^onto q^olitij, alij u^o in p^onto
 to alioq^o, si sumatur ut e^o i^oalitas. R^o 2° rem in esse aij, seu itaj
 eij e^o in eodem g^o, in q^o orat in e^o possibili, seu p^oali: Q^o Homo
 possibilij, & aut^o existens e^o in eodem p^oicamento.

2°: Si aptudo: vel aliq^o negatiuum fundari in ali
 q^o positiuo, nempe in n^o: sed hoc e^o falsum: q^o n^o e^o aliq^o negatiuum.
 Ob. Ma: q^o fundari in aliq^o positiuo comitari ipsam positiuum, nimirum
 nam in oi^o s^ou, atq^o etiam in i^ocl^o: sed n^o illam comitari in i^o=
 tei: aliq^o e^o Vlt^o q^o e^o p^oa: q^o n^o fundari in n^o. R^o N. Ma.
 Oeius p^o. In negatio^o s^ora p^oua tollitur q^o aduentum s^ora nega
 ta; ut pat^o in l^oite, q^o tollit^o p^oisum. Si t^o Vlt^o p^olloij tolli
 tur per contractioem, seu per idem n^o cum suis inferioribus.

3°: Si aptudo est aliq^o negiuum erit n^o repugnans,
 atq^o adeo negiuo repugnans ad eundem in multis: Id hoc e^o falsum: q^o
 n^o est negiuum. Ob. Ma: quia repugnans est q^odam negiuo; si igit^o aptu
 do est negiuo repugnans, dabit^o negiuo alterius negiuo; q^o t^o n^o videt^o
 admittendum. R^o 1° Ma: et Ma, ad p^o. die n^o repugnans Vlt^o
 l^o n^o negare repugnans negiuum, sed positiuam, negat. n^o l^orelem
 repugnans q^o e^o en^oroj. Est eius fundam^o q^o est singulas pi
 ua. R^o 2°: Nullum e^o inueni^o dari negiuum alterius negiuo;
 ut patet in uacuo q^o e^o negatio corporis, & fundat in se aliq^o ne
 giuo; Q^o Luminij: Vn^o b^o pot^o una negiuo fundare aliam.

Art. 3°

Quotuplex sit aptudo Vlt^o?

Qua: 1°: Aptudo ad eundem, & piandum sit una, an duplex?
 Aperte duplex. R^o 1° q^o negiuo multiplicari & s^oras negatas; sed
 Non

In Wag. Porph.

non repugnata ad essendum in multis, et non repugnata ad primum
de illis sunt quae frater negata: quod duplex erit aptitudo. 2.
Potest multiplicatur per alios diversos: Aptitudo si potest Logica, quae sunt
alios diversos: quod etiam sunt potentiae diverse.

Ob. 1. Quod si hic aptitudo ad essendum, habet
etiam aptitudo ad primum: sed quod non hic unam non habet aliam; in
imo sublata una tollitur alia: quod non erit duplex, sed una tantum ad dup-
licem animam. Respondeo. Anus, et Non. Coim; Nam aptitudo ad primum
comitari ad aptitudo ad essendum, non tamquam proprietates ipsius, sed subti.
Sicut quod est utilitium est intellectuum; et non utrasque, et illius sunt
potest diversa, et proprietates subti, nempe horum. Unde sublata una
aptitudo non tollitur alia frater, sed radicaliter ex in causa. Sicut et de
fructo intellectivo destruitur et utilitium non frater, sed in causa.

Ob. 2. Anus subornati se sunt spiritus diversi primum
venire ab unica tantum potest: sed alios essendi, et primum sunt ordinati:
quod se sunt spiritus diversi, unica potest sufficit ad illos. Per Maioremque.
nam Sol per caritatem primum primum lucem et calorem; illius eadem
actio radicaliter apprehendit, iudicat, et dicitur; nam prima per
caritatem primum recipit frater subalem, et accidentalem: sed alios
si alios si spiritus diversi inter se: quod alios spiritus diversi primum que
nive ab unica potentia.

Respondeo 1. dist. Ma: Anus spiritus diversi possunt que
nive ab una potest Physica. Con. Eam Ma: Ab una potest lo-
gica, et Ma: Unde Sol illius materia prima habent unam
tam primum Physicam ad illos alios: atvero potest negativa tot
sunt quae alios: V. G. In Sole diversa est non repugnata ad
ducendum lucem a non repugnata ad primum calorem
et sic de aliis. Respondeo 2. Maiorem esse veram, quam alios sub orna-
ti induunt unam rationem frater; V. G. alios illius eadem
illigibilitatem; sed quod secundus alios oritur immediate per pri-
mum actum; V. G. calor immate oritur per lucem a Sole. Quae
tamen non reperitur in alibi essendi, et primum; qui non
inducunt unam rationem frater utrique rationem: nec unum oritur
a primo

Questio 3.^a

à primo alio, sed uterque immediate à nā cōi.

Quæres 2.ª U^t dicta aptitudo dividat in proximam, et remotam: affirmat Scot. cum suis, qui arriunt nām in statu jctōis; factam singltem hōie aptim n̄ proximā q̄ nō potest in cōstū hōie suam actum; sed remotam, et impeditam p̄ dñis jhentes; à q̄ tamen cum abstrahitur nā, manet illa aptitudo proxima, et expedita, ut possit exercere suam aīm.

Oppō 1.ª tenenda est cum D. T. Pr 1.º: Nā cōi non distinguit à p̄ rōi ab individuis: s̄ individua n̄ hēt à parte rōi aptim ad cōi dum in multis: q̄ negat nā. Probo. Mi: q̄ individua hēt repugnāiam ad cōidum in multis: q̄ non possunt habere aptim: à hōie dard s̄t frā, et cōi p̄vūa. 2.º: Natura jctā in quolibet individuo nec per diuinam potētia potest ab illo separari: q̄ negat hēre aptim, ut sit in alijs individuis.

3.º Vel nā hēt unam tm̄ aptitudinem remotā in oib̄ individuis, et plures: n̄ primum q̄ idem nō accidens intrinsecum n̄ pot̄ nāte eī in v̄sij sub̄t̄is: n̄ nūq̄ t̄erunt v̄t̄ia, quot s̄ndia; siquidem in singulis dard aptitudo v̄t̄is. Cōst̄, quia pot̄ q̄ datur in sub̄iecto ad diuisionem destrui p̄t̄a diuō; (ut patet in fabula); sed aptitudo nā cōi, ē aptitudo ad diuōm: q̄ destrui pot̄t̄a diuō: et cōiter n̄ est remota in infōbus, in q̄ natura ē diuisa.

Opp. Scot. 1.º Natura jctā s̄m se spectata ē indi-fferens, ut sit in plurib̄; dicit̄ q̄ accidens, i. natura diuisa indiuidua sit singl̄s: q̄ s̄m se hēt aptim remotam. Pp. negando Maiorem; quia nā ubi primum est jctā, et singl̄s, cōm nō est indifferens ad plures; s̄t dēclatā ad unum; 2.º q̄ accidens dēclat̄ per diuinā diuōm ad unum unum.

2.º Ita se habet natura communis ad differentiā, sicut materia prima ad frā sub̄iales: s̄t mā 1.ª q̄ est sub̄ana frā adhuc hēt aptim saltem remotam ad alias: q̄ s̄t rōi nā, q̄ est in v̄o individuo jctā, p̄ unam dñam hēbit aptim saltem remota ad cōidum in multis. Pp. N. Mā: Natio est, q̄ mā prima cum distinguit̄ nāte a frā pot̄ nāliter amittere unam, et recipere aliam:

In Wag. Porph.

aliam: at uo na ioy necessitas pot. demittere unam diuam, et reci
pere aliam; et inter n. het remotam ad illam.

3. No au ad poim bn ut arguas: Id na a par
te na autiter est in multis: go het aptem, ut sit in ilis, n. oxam,
q. hac tot dat in illi abströy; go remam. Pict ad Mi: nam
inhibet ad uo hie aptitudinem, ut sit in illo: hoc fr aptudo n
est aptudo Vltis, sed na singularis: aptem u. Vltis Tot het gn
est absträ.

4. Et het aptem fratem, ut sit in multis: het ap-
tem ut sit in multis, It na g. habet vtem fratem: go het etiam apti-
tudinem. Prop. Dist. Ma: qd het vtem fratem liberam a d. ioy
ghenti bus het aptem, ut sit in multis: C. Ma: qd het vtem
formalem, si tu est coniunctum cum d. ioy ghenti bus, et hie lum ad
illay het aptem ut sit in multis: N. Ma: at uo na ioy g. lo
n het vtem fratem liberam a d. ioy ac p. n. n. het aptitudinem.

Inst: Natura in Individuis habet aptitudi-
nem, ut abstrahat: Id hac aptudo n. est p. a. go erit remota. No
talem aptitudem n. eä ad essendum in multis, Tot ad abstrahendum
a multis, q. n. e. aptudo Vltis, n. abströy.

Quaest. 4^a

Ulor Vlt per illum, an a p. e. r. i. o.?

Art. 1°

Propositiōis suis q. stois, et tres na stus.

Tria p. sentim Cut dicimus repiuntur in Vlti, Vltis p. ioy, ap-
tudo, et uelatio. Quae: gran sit prior? Si Vltis suman p. ut
est pura negatio. 1. q. ut loquidit nam in primo signa r. o. y, est
p. ut apte; q. p. ioy e. nam eä p. ioy, q. n. actam. Si uero
suman p. ut q. p. ioy, neque est prior, neque posterior; q. de r. o. i.
p. ioy est includere aptem, et illam se cum uoluerit; ut p. ioy ex ioy
le f. o. e.

Questio 4°

de se. Relatio uero in illa fundata est posterior.
 Praecipua quast. est, V^o de^o Utte à se rei, an em per
 utrum. 1. ^o Modica Utte, apto et relis dicitur in nā à se rei, an sol
 p^o opim illis? Notandum prius, quilibet nām uicm posse huc. tres scilicet:
 1° solitudinis, 1° essie, 1° Antecedentia, in quo nā neque considerat
 jctā, neq; abstrā, sed tñ sō de cum suis prātijs essialibz. 2° de^o scilicet
 contractū, in q nā sumit coniuncta cum suis in sōbz q^o vias pntes.
 3° distatū abstractū, 1° enia obtine, in q nā p^o utrum p se iust
 a dōijs singulibz, & representata obtine in aliquo contū.

Art. 2°

Quomō nā uis distinguit à
 suis infōbz?

Notandum 1° distinctionem dari à se rei, 1° per utrum: 1° diuidi in
 rōtem, et modalem: ratiō est, q^o dat uis rei, q^o possunt exire separate. Vg.
 Inā substantiam & quantitatem: modalis, seu frālis dat inter res, quoniam
 una potest existere in alia, nō tñ uia uerta; ut uis pntitōis, et eius
 figurā. Distio rōis, diuidi in distinctionem rōis rōinantis, seu sine
 fundo in re, seu p^o contū synonymos, ut q^o diuidi Socratem in p^o
 tum, & substantiam: & in distinctionem rōis rōinate seu uirtualem, seu
 cum fundo in re, ut quando distinguimus diuinā attributa in se;
 O^o G. Miam, & Iustiam.

No: 2° gradus Metaphysicos nihil aliud esse,
 quam genera, spēs, & diuisiōes essiales cuiusque rei. O^o G. Viuers, at
 Seruimum, & reliq; ex q^o serie pnti substantia constituitur; & oīs grūi
 sunt nā uis, & includuntur essialiter in quilibet iudicio; O^o G. In
 Socrate. Quast. 1° est, quomodo p^o dicti grūi uis distinguantur in
 eō Socrate, tam ab ipō. Socr. qm a diuā indiuiduante ipsi
 Socrati, & uerbo.

Sol. cum suis affiat, distingui à se rei, nō ratiōem,
 sed modatū, seu frāliter. Alia D. D. quem sequimur, arit,
 distingui tantum uirtuatū, seu per rōem rōinatam. P^o; quia
 Distio

In Reg. Phosph.

Distinctio virtualis tunc datur, qñ res p̄bet fundum, ut concipiatur ab illa per diuersos cōtus inadæptos, et non synonymos: sed gr̄ij Mētē ita se hōit: qñ distinguit virtualē. Probo Mē: qñ Socrates p̄tē concipi p̄ unum cōntum inadæptum, q̄ tenet est at, q̄ cōtū eōs; p̄ alium, q̄ tenetē note, per alium quatenus hōi, q̄ cōntum De tro; q̄ per cōntum adæptum quatenus est. hic homo differens ab alijs: qñ datur fundamentum in re ad distinguendos hos gradus, vñ sc.

Quod vero maior distinctio quam virtualis n̄ it̄ admittere. Ex qñ si hūnitas Petri et aū distincta ab eius differentia poterit concipi sine illa, et sic hūnitas Pauli: t̄ qñ talis hūnitas ita cōsiderata diuinit̄ vñ se, t̄ it̄ oīo idem: hoc secundum est ab inuicem; ut p̄t: si lex primum; qñ talis n̄ tenet aliqd a parte rei si sit inuicem, p̄nd̄ diuinit̄; hoc aut n̄ est ipsa n̄ hūnitas; quia in ea cōiunt, et differunt: qñ sunt tria indiūntes, q̄ n̄ pōiunt alia separari a n̄a. Sed hoc plenus in Mēta.

Obj. Scol. 1. Socrates et Plato cōiunt a p̄ rei in hōe, et diuinit̄ per diuinit̄ indiūntes: qñ hōi et reliq̄ gr̄ij Metaphysici distinguntur ex n̄a rei a diuinit̄ indiūntes. Pr̄ Coā, quia utroque eadem res a p̄ rei cōtū p̄m cōiendi, et diuinit̄ diuinit̄ a parte rei; qñ vñ impossibili vñ. Qñ dist. An̄: Socrates et Plato cōiunt, et diuinit̄ a p̄ rei fundatur, vñ An̄; fundatur Coā. Ad Coā. Qñ fore in cōiungit eadem res esse p̄m cōiendi, et diuinit̄ a p̄ rei: non vñ per se, et fundatur: qñ in presenti cogit; nam a p̄ rei. Soc. est unā eōm res; fundatur vero q̄ p̄ n̄is cōtus est homo, et diuinit̄ indiūntes: q̄ hōi cōtū Plato per diuinit̄ inaffabile.

2. Hæc oppositio Socrates est hōi n̄ sit ita, qñ n̄ sit cōtus synonymos: qñ homo ē etia q̄dam dicitur a Soc. et si diuinit̄ ab alijs indiūnt. Responderi. Concedendo Antecedens, et negando Consequentiam; quia ut p̄licatio n̄ sit ita sufficit quod homo dicitur equatur a Socrate per se eum cum fundamento in re; non vero requiritur ut distinguitur p̄licatum, et subiectum a p̄ rei.

Art. 3.

W

Actus Velle à parte rei in 1°
 nâ Statu?

Quæstio I potest pcedere in nostra opinione, quæ non distinguit natura communem ab inferioribus à parte rei: In opinione Scoti, quæ illam distinguit à parte rei. Resolutio sit.

In opinione, quæ n̄ distinguit gradus Metaphysicos à parte rei n̄ datur Velle in primo nâ statu, seu à p̄ rei. Pr, quia n̄ est Velle sine unitate prævisionis, & appetitus: sed hæc fr̄e non dant in 1° nâ statû: q̄o in illo n̄ datur Velle. Pr. Mi: ; q̄o Velle, & apto n̄ datur in singulis: sed in hac opinione n̄ in primo statû est singulis à p̄ rei: quidem à singulis n̄ distinguit à p̄ rei: q̄o n̄ hæc prædictas fr̄e. 2°. In hac opinione n̄ datur à p̄ rei quædam sit singulis: si apto n̄ est singulis: q̄o n̄ datur à parte rei. Confr, q̄o n̄ n̄ accidit sua in se à parte rei, sed t̄m per illum: q̄o n̄ habet aptitudinem, Velle à parte rei, sed tantum per illum.

Obj. 1°. Sufficit distinctio virtualis, ut aliquid à parte rei competat uni, & non alteri: Ita inter naturam communem, & singularem datur distinctio virtualis: q̄o sufficit, ut Velle sit potest univocum nature, q̄o cõiat singulis. Pr. Ma: q̄o in Deo illud, & uoluntas virtualiter t̄m distinguntur in terra: & t̄m p̄ductio t̄m dicitur tribui illi, & n̄ uolenti, & p̄fectio Spiritus Sancti tribui uoluntati, & n̄ illi. Sicut uis calefaciendi, & calefaciendi in luce distinguntur t̄m virtualiter; Et t̄m hoc sufficit, ut calefactio specifietur a luce, quatenus calefactio est, & n̄ exsiccativa; & p̄fectio ej: q̄o Velle sit p̄fectio nâ in, q̄o cõiat singularibus.

Præ dist. Ma: arando distinctio virtualis inter aliquid sufficit, ut aliquid à parte rei competat uni, quin competat alteri: n̄ uis ut cõiat fr̄atibus uni, q̄o conueniat alteri. Nam quæ uoluntate distinguntur n̄ s̄t à parte rei plura fr̄ata, sed t̄m fundata: sicut t̄m plura, q̄o ab illis capiuntur per conceptus inadæquatos tamq̄m essent plura res res distinctæ. Un p̄ductio t̄m dicitur cõiat à p̄ rei tam illi, q̄m uolenti, quæ uni se distingunt t̄m uolenti. Idem dicitur de alijs exemplis.

In Isag. Porph.

2° Si nulla Utas erit à p̄ rei nã cõ, q̄ n̄ cõiatem
 libet singl̄i, ñ dabit̄ à p̄ rei Unitas frat̄is: hoc ñ est dicendum: ergo
 magis illud. Pr. Ma: q̄ Unitas formalis ñ erit singularis: q̄ si
 Unitas, q̄ conuenit nã cõ a parte rei, conuenit etiam singulari
 bus, nulla dabitur à p̄ rei Utas frat̄is, sed tm̄ Numeralis. P̄, à p̄
 rei nullam dari Utam formalem aũ distam a nũali: sed tm̄ distam
 uirtute, co. n. modo, q̄ nã erit distinguã a singl̄i, distinguitur et
 Unitas frat̄is à nũali. Inferes: q̄ etiam à parte rei dabit̄ Unitas
 præuisionis uirtute distincta a nũali. Neḡ illatio, quia Utas p̄ rei
 dicitur totã in nã ministerio illius; q̄ est Utas; non uero à parte
 rei, q̄ est singl̄i.

3° Proprium, & Accidens distinguuntur p̄ seipsum reate
 a subiectis, ut p̄t: q̄ saltem in his duobus Utibus dabit̄ Utte à p̄ rei.
 Neḡ Cõm; ratio est, q̄ p̄dicta Accidens sunt in subiectis q̄ sua inferiora, &
 p̄sent in quib; Utte in se. Cõm. rei huius n̄tis singl̄is; album rei
 huius albeinis singularis; q̄ cum uide distinguam tm̄ uirtuat̄; In q̄ p̄
 rei sunt singl̄ia, tam rei sui, quam subiecti; & cõter ñ p̄sent eã Utte
 à parte rei. P̄ter breuius Cõm. q̄ talia Accidens s̄t in subiectis
 singularibus, & in se s̄t singl̄ia à p̄ rei, & cõter ñ Utte; ad hoc. n.
 requir̄, ut eãt abstrã, sem̄parata à p̄ rei.

Sectio Art̄i

Resoluitur questio in opinione
 Scoti.

Etiam in opinione Scoti, q̄ distinguit gradus Metis à parte rei ñ
 datur Utte à p̄ rei, seu in primo nã stũ, Est j̄ Fons. & Sars,
 et alios. Pr. primo, quia nã in eo stũ ñ h̄t Utam p̄ rei, & aptem:
 q̄ ñ est Utte. Pr. An̄, q̄ nã in eo stũ s̄t h̄t p̄dicata essẽtia, &
 nãria, & independentiam ab infõbus: s̄t Utas p̄ rei, & apto s̄t p̄rata
 conp̄entia, & ñ sequunt̄ independentiam nã (alioqui inuenirentur etiam
 in infõbz, in q̄ nã adhuc ã independent̄ a b̄ipsis): ergo non habet̄
 i. b.

Questio 4^a

ibi unitatem p^risionis, & actem.

2°. Ut n^o in primo st^u sit Vt^u dicit in illo esse absque differentijs p^rsentibus: sed n^o est in illis: ergo in eo n^o est Vt^u. Probo. Minus. Ut n^o simpliciter est absque differentijs p^rsentibus debet illas antecedere prioritate duris; s. saltem per unum instans reale; sed s^u illas antecedit prioritate n^o est independit^u Calioq^u nati n^o existit et in forma, ut Plato arbitrat; q^u n^o est simpliciter absque duris. Pr^o. Ma: q^u si minor prioritas, quam instantanea, sufficeret, ut natura dicitur est p^r differentijs, iam in eod^{em} instanti nati p^rsent simpliciter affiri de subloq^u forma, & eius privatio; s. dicitur, & illarum caria. Id hoc est absurdum: q^u n^o n^o est sine duris. Pr^o. Mai, q^u alio iam in eod^{em} instanti reali n^o antecedit duris a parte rei, & est cum illis a p^rte rei: Id hoc est s^u, & eius privatio s^u; q^u n^o n^o darentur forma, & eius privatio; q^u n^o est absurdum.

3°. In tali statu neque dat^u Vt^u absolutum, neque relatiuum: q^u n^o nullum. Non absolutum, q^u Vt^u est q^udam totum continens seip^s partes; & est p^ria, q^u specificati p^rmes eius, & obtum: s^u in statu s^u est est n^o data partia, q^u sunt p^res totius; neque eius, & obtum potentia: q^u n^o neque Vt^u absolutum. Deind^e n^o dat^u Vt^u relatiuum; q^u relata s^u s^u t^u: sed in statu antecedentia n^o data partia q^u sunt correlatiua Vt^u; s^u data natura in illo st^u antecedet partia: q^u n^o neque datur Vt^u relatiuum.

Obijci^o 1°. Natura communis, q^u est iⁿta, habet vte p^risionis; & consequenter est Vt^u: sed in 1° st^u non est iⁿta: s^u s^u antecedentia, & iⁿta s^u sunt duris: q^u n^o in primo st^u est Vt^u. Op^o negando Ma: ratio est, q^u n^o n^o est iⁿta, & esse p^risum dat^u medium, nempe est s^u se, seu in 1° statu; in q^u natura neque est contralta, neque p^rilla, s^u s^u est s^u se.

2°. Natura in primo statu antecedit sua inferiora, & duris p^rsentis: q^u n^o est in illis; & contra Vt^u. Pr^o. s^u s^u: Natura est est s^u s^u inferiora: sed o^{mn}is causa est prior suo eff^u: q^u n^o n^o ad est s^u s^u s^u s^u. Op^o. V. Coam: q^u illa prioritas n^o est duris; s^u s^u a parte n^o n^o n^o n^o est in differentijs, & in s^u s^u: Id tantum est prioritas independit^u, q^u sufficit ad Vt^u; n^o n^o iⁿta adhuc habet hanc independentiam.

In Isag. Phosph.

dicam, & prioritatem, & h est Utly. Un in primo stū n pot hui quod
nā sit In differentijs, qđ ad hoc requirebatur prioritas durationis; alio
quā in eodem instanti vale de qđ fca & eius privatis ut supra diximus.

3. Natura in primo statu hct aliquam Utim qua
distinguit a differentijs: Id hcc utaj n ē frālis, quia descendit ad inferiora;
nec nū hly, quia est utaj nū cōij: qđ erit p̄sensionis. P̄ter N. Min. quia
taly utaj est frālis per ipm nā n solum distinguit ab alijs entibz cōijbz;
sed et a suis differentijs inveniētibz. Quā tñ non impedit naturam descen
dere ad inferiora, qđ q̄ illam n dī nā simpliciter vna, sđ tñ fundatū
et sū qđ. s. sua nōi, et entitē; quā entitē qđ dī ē j. la, idē requirō
utaj p̄sensionis.

4. Non maiorem utim dat illuz nā in tertio
statu, quam illa hct in primo; sđ utaj 3' stūz suffic ad Utte: qđ etiam
utaj primi. P̄ter Mai. qđ illuz, sđ liberat nām a dīij: sed sđ in pri
mo stū et nā est libera a dīij, sđ ad illuz n dūm accessit: ergo cōij
est utaj primi, & tertij status. P̄ter N. Maiorem, & eius ob. P̄ter est, qđ
utaj p̄sensionis, quam illuz tribuit natura n unitas illam in infe
rioribz; immo excludit cōm j. lōiōm, qm tñ utaj p̄ter n̄ excludit.
P̄ter fat sđ nām in 1. statu n accessisse ad dīij: qm. n. ut
independens ab illis, sđ cum illis coniuncta est: ut materia semp coniunc
ta est cum forma, Sol cum luce, & tñ sđ independentes ab illis.

5. Privati in nā apti ad essendum, qm aij cēndi
in pluribus; siquid aij sequit̄ p̄iam: sđ aij essendi dā a parte rei
ante opem illuz: qđ etiam apti dābit̄ an opem illuz. P̄ter concedendo
Mai. & dist. Min. Aij essendi nā hct sū fundatū a parte rei an
opem illuz. C. Min. Illuz cēndi frālis dā a pē rei; Deq. Minio
rem. P̄ter est, quia n glibet illuz nā cōij cum in fobz est frālis ac
tuz Utly; sed illatm, qđ supponit nām q̄ festeriam, & ab tñm ob illis;
qđ solum fit peritum. Illa aut̄ identitas, qđ est an illuz, n̄ est rei
Utly, sđ sūp̄t; nā enim est multiplex a parte rei, et sđ peritū
fit una, & apta, ut sit in omnibz peritūm frālem. Un frālis
aij Utly, & p̄p̄uz soluz illuz p̄supponentis in nā cōientiam;
sēu aijm matem, & fundatam. 6.